

PEKLEM K RAJI, ANEB: UTEK DO SVATE ZEME.

DIL II.

(Pokračování)

"Co mi na tom záleží?" odpovédla Fatimica pohrdavě. "Snad více, než se chceš přiznat! Můj přítel Evgen Ernany zmizel!" "A hledáš ho snad zde?" "Já chci říci s Omarem o té věci promluvit, neboť se tu jedná o násilný únos!" "To ještě není dokázáno," namítala Fatimica. "Možná také, že Evgen od vás proto uprchl, aby se zbavil téhle ženské, která se mu na krk pověšila. Já bych se mu pranic nedivila!" "S takovými řečmi mi nepřicházej!" zvolal Iskender s nevolí. "Já mám o tom důkazy, že byl můj přítel Evgen Ernany tvým návodem a od tvých pochopů násilně unesen! Když jsi nemohla tuhle ženu k tomu přemluvit, aby od něho tajně uprchla, chtěla jsi ji zavraždit dýkou, a když se ti ani to nepodařilo, dala jsi Evgenovi peníze, aby se s ní vydal pryč!" "To je všechno lež, co mi vytýkáš!" zvolala Fatimica zlostně. "Pakli myslíš, že jsem tvého přítele zde ukryla, hleď si ho a mne již tím neobtěžuj!" Obrátila se od něho a zmizela jedním dveřmi.

Iskender zůstal ještě chvíli v pokoji, chtěl čekat, zdali se Fatimica ještě vrátí. Ale nepřišla tam ani ona, ani kdo jiný. Iskender se vrátil do předního dvora, chtěl se podívat, co dělájí jeho lidé. Hned jak vešel Iskender do domu, počal János o tom přemýšlet, zdali by snad nemohl to místo vypátrat, v kterém se Evgen nalézá. Najednou zaslechl někde na blízku mužský zpěv a poznal, že je to maďarský zpěv, kterou také on dobře znal. Vyslechl první sloku a druhou počal pak sám zpívat. Ale najednou se naň obrátil hlas: "Prokletý čare, co tu máš co hledat?" Z křoví se naň vyřítil Albánek Izet, kterého János hned poznal. János v tu chvíli zaslechl s bůru hlas, který naň volal jeho jménem, ale již mu nezbývalo tolik času, aby naň mohl požít dávat, neboť se Izet naň vrhl, chytit ho za krk. Ale János ho sešel v náručí jako ve svém, a nyní nastal mezi nimi zápas. Jeden chtěl druhého porazit, ale poněvadž byli oba silní a obratní, nepodařilo se to nikomu. Při tom zuřivém zápase dostali se spolu mimo nádvi až na samý okraj tarasové zdi, která vystupovala z jezera.

Iskender se na chvíli zamyslel a pravil pak: "Je to sice nemilá věc, co se stalo, ale když je to jisto, co povídáš, učiníme podle toho své opatření." Pak se vrátil s Jánosem k svým lidem a řekl jim, aby ho vzali pod svou ochranu, an první byl János nucen přitvrdit Izetovi se bránit. On první sám půjde tu věc vyšetřit. Iskender se zase obrátil k do mu. Než tam došel, přiblížil se k němu Peko a šeptal: "V kůle je o jednoho člověka více, který tam rád není," šeptal Peko. "Dověděl jsi se něco?" "Já myslím, — a snad bych teď ještě více věděl, kdyby se byl ten poplach nestihl." Iskender chtěl na to ještě něco říci, ale v té chvíli se objevil u něj starý domovník a kráčet přímo k Iskenderovi. Tentokrát se ještě více mračil, než obyčejně. "Begu," pravil, "moje velitelka má tě k sobě poslat." "Co ode mne žádá tvoje velitelka?" tážal se Iskender klidně. "Moje velitelka se k svému zámku a žalu dovedla, že byl jeden z jejích služebníků od jednoho z tvých lidí zabít, a ona žádá, abys jí toho vinníka vydal, aby za to byl odsouzen a potrestán." "Na to bude ještě dost času!" "Moje velitelka to žádá hned!" pravil domovník s důrazem. "A já pravím ještě jednou, že je na to dost času, až já sám s tvou velitelkou promluvim!" odpověděl Iskender. "Jdi a tebe jsi, že s ní chceš ještě jednou mluvit, a sice hned!" Iskender poručil svým lidem, aby si dali zbraně do pořádku a připravili své koně, aby mohli v čas potřeby zbraní hned použítí a na koně vsednouti. Domovník se za chvíli zase vrátil a oznámil Iskenderovi, že se jeho velitelka zdráhá ještě jednou s ním mluvit a trvá na tom, aby jí byl vrah jejího služebníka Izeta vydán. Iskender to však rozhodně odmítl a pravil pak rozhodně, že musí s Fatinicou ještě jednou mluvit. Ale domovník se zdráhal v té věci k své velitelce jít a trval na tom, aby byl János jeho velitelce vydán, při čemž používal hrubých a hrozivých výrazů. "Ty půjdeš ještě jednou k své velitelce a tebe jsi, že s ní mluvit musíš."

Domovník nyní šel, ale brzo se zase vrátil s vyřizem, že považuje jeho velitelka Iskenderovu žádost za neslušnou, že s ním již mluvit nechce, ale že na tom trvá, aby jí byl ten vrah vydán. Právě v tu chvíli bylo slyšeti od vrat pomíchané hlasy. Několik mužů tam přicházelo s velkými hlukem a přinášelo tam Izeta. Tento byl mrtev. Voda z něho kapala, a z hlavy mu tekla krev. Při tom pádu musil narazit na špičaté kameny, které podle zdi z výše vyčnívaly. Když ho přinesli na dvůr, strhli se zuřivě křik. "Pomsta za Izetta!" ozvaly se zase zuřivé výkřiky. "Kdo je ten vrah?" "Tamhle ten cizinec!" volali někteří, ukazující na Jánose. Iskender nyní pokročil v popředí a zvolal: "Ticho! Ten muž není žádným vrahem, nýbrž vítězem nad nepřitelem, který porušil pohodinství v kondarské kůle. Já jsem sem přijel co host vašeho pána, a vy víte, kdo přepadne s vražedným úmyslem služebníka, že to má stejný význam, jako by přepadl jeho pána. Proto buďte ticho! Vy zde nemáte co rozhodovati, nýbrž váš pán, Omar beg!" Domovník se choval docela netečně, a když ho Iskender ještě jednou vyzval, aby šel k své velitelce a jeho žádost ještě jednou jí opakoval, odpověděl chladně: "Vydejte toho vraha, a pak snad moje velitelka své žádosti vyhovie." Iskender již přestla trpělivost, a on zvolal prchlivě: "Když se nechce tvoje velitelka ukázat, dovedu jí sám najít." Při tom se obrátil k dvěma, jako by chtěl do domu vraziti. Ale domovník se proti němu postavil a vzkřikl: "Ani krok dále! Při sám allah Sem Sem!" Na toto vyzvání k němu přiskočili domácí lidé, kteří stáli na blízku, a ustoupili s ním do domu. Než se Iskender nadál, přirazili dvěma a zastržili je zevnitř závorou. Iskender nyní viděl, že zde již nic nepočítá a že tedy svého účelu jen částečně dosáhl. Prozatím se musil spokojiti jistotou, že je Evgen živ a že je vzhněn v kondarské kůle, a litoval toho, že nemá s sebou více svých lidí, aby mohl tu kůlu útokem vzítí a Evgenovi vysvoboditi. Pročel dál svým lidem rozkaz, aby vsedli na koně. Rybář pak sice šel na kůlu, stěžoval si, že mu byla celá úroda na jeho políčku zničena, a žádal za to náhradu. Ale Fatimica jej s potopou odvěkla, a Omar mu hodil několik piestrů, které však Gazo hrdě odmítl. "Proto se nyní vyjádřil, že by si přál, aby se mohl na té zupně a necitelné ženské pomstít." Jaso a Danilo použili hned toho obratu a řekli mu, že se mu nyní k tomu naskytá příležitost. Jaso mu ještě podal krátké vysvětlení, a rybář byl ochoten všecko učiniti, co mu bude možného, aby se na Fatinici citelně pomstil. Danilo se pak odebral s Jánosem a s Pekem ke kůle, aby dávali pozor, zdali se v noci někdo tam odtud nevzdávil. Ale nespozorovali ničeho. Druhý den ráno šel Gazo sám do kůly, kde byl jeho příbuzný ve službě, a od toho se dověděl, že je tam skutečně nějaký vězeň, na kterém prý, jak se zdá, Fatinici velmi mnoho záleží, a k vůli němu prý Omar beg se zlosti nekám odejel. Za několik hodin přišel Gazoův příbuzný sám do jeho domku, a János, Jaso a Danilo se ho otázali, zdali by mu nebylo možným za dobrou odměnu toho vězně z kůly vyvésti. "Já bych se k němu dostat nemohl," odpověděl otázaný, "a tím méně bych ho mohl z kůly vyvésti." Ale přece jim přislíbil, že se pokusí tomu vězňovi aspoň nějaké znamení dáti. "Pak mu jen řekni slova: János, Ada, jezero, — on tomu již porozumí!" pravil János. Asi o půl noci přistála loďka pod tarasem na též místě, kde byl János v zápasě s Izettem zvěštěl. Byli v ní János, Jaso a Peko, kteří se pokoušeli po zdi nahoru vylézti. Ale na tarase počali psi štěkati, a hned na to se ozval lidský hlas. To bylo znamením, že se na kůle koná bedlivá hlídka, a proto musili tři mužové s loďkou zase odplouti, aniž by byli mohli uvězněnému Evgenovi nějaké znamení dáti.

"Moje touha, abych vám pomohl toho cizího pána vysvoboditi!" "Dobře, tedy zde zůstaš s Jánosem, a zatím dávej pozor, aby ta šlehaná ženská našeho přítelce Evgena odsud nekam nezavekla." Iskender ještě poručil, aby také Peko a Jaso k nim se přidružili a společně s nimi jednali. Jaso byl spáten s jedním rybářem na jezere, který nebyl obyvatelům kondarské kůly přátelsky nakloněn a který zvláště Fatinicu nenáviděl, poněvadž musil od ní často hrubé přímky snášeti. Proto chtěl Jaso toho rybáře vyhledati, vypůjčit si od něho loďku a pod záminkou, že chce chytat ryby, na jezere křivžovati. Iskender byl s tím srozuměn a zůstavil Jánose a jeho druhům na vůli, aby dělali, co uznají za dobré. Pak odjel s ostatními svými lidmi k Tamarici. Když nastal večer a měsíc nad obzor vystoupil, vydali se ti čtyři mužové na cestu k rybářskému domku, o němž byl Jaso mluvil. Domek tento nalézal se při malém zálivu. János a Peko zůstali zpátky a ležli si do trávy pod skupením stromů. Jaso vešel s Danilem do domku, kde zastihl rybáře Gazu a jeho ženu. Jaso byl co starý známý přítel, a brzo nastala důvěrná rozmluva. Jaso a Danilo přivedli brzo řeč na kondarskou kůlu, a starý rybář jim nyní vypravoval, jaké přímky musil od Fatinici snášeti. Měl totiž za svým domkem políčko, které byl se svou ženou teprv po dlouhé a namáhavé práci úrodným učinil, a na tom políčku obyčejně sázel kukuřici. Jednou, když byla jeho kukuřice již pěkně urostlá, přivedla tam nešťastná náhoda Fatinicu. Tato se domnívala, že jí kus zvěře do té kukuřice zaběhl, zajela tam s celou svou družinou, a všickni ti jezdcí počali celé políčko kříž za kříž prohledávati. Rybář Gazo, který se svým synem na blízku pracoval, chtěl jim v tom zabrániti; ale měl co utkat, aby ho ta bujová rota svých koní nepřejela. Rybář pak sice šel na kůlu, stěžoval si, že mu byla celá úroda na jeho políčku zničena, a žádal za to náhradu. Ale Fatimica jej s potopou odvěkla, a Omar mu hodil několik piestrů, které však Gazo hrdě odmítl. "Proto se nyní vyjádřil, že by si přál, aby se mohl na té zupně a necitelné ženské pomstít." Jaso a Danilo použili hned toho obratu a řekli mu, že se mu nyní k tomu naskytá příležitost. Jaso mu ještě podal krátké vysvětlení, a rybář byl ochoten všecko učiniti, co mu bude možného, aby se na Fatinici citelně pomstil. Danilo se pak odebral s Jánosem a s Pekem ke kůle, aby dávali pozor, zdali se v noci někdo tam odtud nevzdávil. Ale nespozorovali ničeho. Druhý den ráno šel Gazo sám do kůly, kde byl jeho příbuzný ve službě, a od toho se dověděl, že je tam skutečně nějaký vězeň, na kterém prý, jak se zdá, Fatinici velmi mnoho záleží, a k vůli němu prý Omar beg se zlosti nekám odejel. Za několik hodin přišel Gazoův příbuzný sám do jeho domku, a János, Jaso a Danilo se ho otázali, zdali by mu nebylo možným za dobrou odměnu toho vězně z kůly vyvésti. "Já bych se k němu dostat nemohl," odpověděl otázaný, "a tím méně bych ho mohl z kůly vyvésti." Ale přece jim přislíbil, že se pokusí tomu vězňovi aspoň nějaké znamení dáti. "Pak mu jen řekni slova: János, Ada, jezero, — on tomu již porozumí!" pravil János. Asi o půl noci přistála loďka pod tarasem na též místě, kde byl János v zápasě s Izettem zvěštěl. Byli v ní János, Jaso a Peko, kteří se pokoušeli po zdi nahoru vylézti. Ale na tarase počali psi štěkati, a hned na to se ozval lidský hlas. To bylo znamením, že se na kůle koná bedlivá hlídka, a proto musili tři mužové s loďkou zase odplouti, aniž by byli mohli uvězněnému Evgenovi nějaké znamení dáti.

"Což ke mně nemá ani jiskřičky lásky, Evgene?" tážala se Fatimica, když jí Evgen na její sládká a lichotivá slova neodpovídal. "Ne, já to nevnímám co zloby, sínou a úkladnou ošemetnicí, která se opovážila dát mě svými pochopými zákeřnickým způsobem zajmouti! Pusť mě odsud a neobmezuj děle mou svobodu!" "To neudělám!" zvolala Fatimica odhodlaně. "Ta bleďá ženská, kterou máš v Tamarici, tě nesmí nikdy dostati. Raději tě usmrtím a sebe také, než bych toho dopustila! Chceš mě milovati anebo ne?" "Již jsem ti řekl, že tě nenávidím!" Fatimica přiskočila k stolu, na němž leželo několik kusů zbraní, uchopila handžár a v okamžení stála zase před Evgenem a vzkřikla: "Buď lásku nebo smrt!" "Ty jsi šlehaná!" "Tím jsi mě jen ty udělal!" "Ale měj přece rozum, Fatimico!" napomínal jí Evgen. Fatimica si však jeho slov nevěnovala a vzkřikla ještě jednou: "Rozhodni se! Buď lásku nebo smrt!" Při tom pohnula rukou, jako by chtěla bodnouti. Ale Evgen se na ni mžiknutím vrhl a než se nadála, vytrhl jí handžár z ruky. Aby nemohla křičeti, sevřel jí rukou hrdlo, mřtil jí na divan, přehodil jí přes hlavu jednu z medvědí kůží, která ležela před divanem. Fatimica se zoufale bránila a namáhala se, aby si strhla s obličejě těžkou medvědí kůži. Ale Evgen jí pevně držel za ruce. Strhl si náhlu, kterou byla opášaná, a tou jí spoutal ruce. Pak vzal s podlahy silný koberec a zabalil jí celou do něho. Fatimica se ani nepohnula. "Tys tomu sama chtěla, šlehaná!" šeptal Evgen a vzav k sobě handžár, který ležel na podlaze, otevřel s chvatem dvěma na taras a vyšel jimi ven. Před ním se prostírala jako zrcadlo hladina jezera, a on na ní ještě spatřil onu loďku, kterou byl ještě dříve z pokoje od Fatinice viděl. Nyní také pozoroval, že se ta loďka ještě více ke kůle přiblížila a že stojí skoro přímo proti ní. V loďce byli dva mužové. Nerozmyslel se děle a skočil s tarasu do vody. Poněvadž byl výborným plavcem, dostal se brzo daleko od tarasu. Na loďce se nalézající mužové musili jej hned spozorovati, když skočil do vody, poněvadž plula loďka rychle proti němu. Když se s ním setkala, ozval se z ní jásoňavý hlas: "Ejjen!" Evgen vylezl pomocí Jánose do loďky, a tato pak plula s velkou rychlostí k malé zátoce, u níž stál na zadním konci domek rybáře Gaza. Rybář stál s Danilem na břehu a tento měl velkou radost, když viděl, že je Evgen šťastně vysvobozen. Peko byl na zvěděch a kůly a posud se nevrátil. Evgen se nyní otázal po Iskenderovi a dověděl se, že se vrátil do Tamarice, a že jsou koně, na nichž tam byli János, Peko a Jaso přijeli, na nejbližším pastvišti, a že jest především zapotřebí k nim se dostat. Proto také Evgen na to nalezal, aby se bez prodlení na další cestu vydal. Od rybáře se vypůjčil řez, pušku a dostatečnou zásobu náboje, aby byl pro všechny případy připraven. Zatím byl Jaso na blízce návrší vystoupil, odkud byla vyhlídka na jezero, a najednou zvolal: "Pospězte, ať jste již pryč! Zdá se, že sem pluje několik kobčáků!" Danilo a János zdali hned Evgenovi mezi sebe a vydali se na cestu. Za několik minut přiběhl také Jaso a přidružil se k nim. "Šťastnou cestu!" zvolal za nimi rybář. Za čtvrt hodiny tam připlula loďka s dvěma muži, kteří se v malé zátoce pátravě ohlíželi. Počali hned na rybáře volati, a když tento s motykou na rameně vzdal k nim přicházeli, otázal se ho jeden: "Byl jsi na vodě?" "Jak se můžeš tak ptáti?" odpověděl rybář. "Já pracuju na poli již několik hodin a obě moje kobčáky leží zde na písku." "Což tvůj syn a tvá čeledín?" "Ti jsou již několik dní pryč. Šli do města prodat sušené ryby, a vlastně by již měli být zpátky." Ti dva mužové se zase ohlíželi po okolí, a poněvadž nespozorovali podezřelého mimo to věděli, že má Gazo jen ty dvě loďky, které tam na písku ležely, uvěřili jeho slovům a jeden z nich se ho otázal, zdali nespozoroval žádnou loďku na jezere. "Ano," odpověděl Gazo, "před krátkou dobou jsem viděl nějakou loďku s několika muži, která s vel-

KAPITOLA 7.

Vysvobození.

Na kůle Tamarici panovalo velké znepokojení a sklíčeno. Iskender odjel s malou družinou, aby vyhledal Omara bega a požádal ho, by šlehanému počínání sestry své přitvrdil, a dooud se nevrátil. Elena snažila se všemožně Adu potěšiti ve velkém zármutku o strachu jejím, a malá rodina Nikity bega ještě večer rozmlouvala a znepokojující událostech. Právě se chtěli odebrati na ložko, když vstoupil do pokoje sluha a oznámil, že přibyl z pastviště Kany pastýř s důležitými zprávami od Kondaru. Nikita rozkázal, aby posel ten byl přiveden. Zvěděv pak od něho, že se Evgenovi podařilo z Kondaru uprchnouti, avšak že jest s několika druhy svými obležen ve zboženšti staré kůly četnými Kondaráky, vedenými divokou Fatinicou, a že musí v brzkou podlehnutí přestie, nedostane li se jim rychlé pomoci. (Pokračování bud.)

Co tomu říkáte?

My nálezíme je to stobárák... (text continues with names and details)

ADRESÁR ČESKÝCH SPOLKŮ.

MAHA. Rád Pataček č. 1 ZUBJ. (text continues with addresses)

Těd Jed Sokol v Omahu

Obdržel své pravidelné schůze každou 2. a 4. úterý v 8 hodin večer, ve spolku místnosti v Sokolovně...

Tábor Columbus č. 69 WOV.

Obdržel své schůze každé 1. neděle a 4. úterý v 8 hodin večer, ve spolku místnosti v Sokolovně...

Tábor Nebraska č. 4771 MWA.

Obdržel své pravidelné schůze každou prou a třetí středu v 8 hodin večer, ve spolku místnosti v Sokolovně...

Tábor Nebraska Lipa č. 188 WOV.

Obdržel své schůze druhé a čtvrté úterý v 8 hodin večer, ve spolku místnosti v Sokolovně...

Sbor Vlastilava č. 29 JCD.

Obdržel své schůze každou 2. neděli v 8 hodin večer, ve spolku místnosti v Sokolovně...

Sbor Hřezda Nové Duby č. 86 JCD.

Obdržel své schůze každou 2. neděli v 8 hodin večer, ve spolku místnosti v Sokolovně...

Sbor Martha Grove č. 10.

Obdržel své pravidelné schůze vždy 2. neděli v 8 hodin večer, ve spolku místnosti v Sokolovně...

Podp sbor Sokolek Týr č. 1.

Obdržel své schůze jednou měsíčně a sice každou druhou neděli v 8 hodin večer, ve spolku místnosti v Sokolovně...

SOUTH OMAHA.

První Lohé č. 828 AOUW.

Obdržel své pravidelné schůze 1. a 2. úterý v 8 hodin večer, ve spolku místnosti v Sokolovně...

Vzácný průvůzok.

Právě hledají se jednání, Ing. Paul, Neill, Ia.